

XVI.

СВ. КОСТАДИНОВИТЪ ОГНЬОВЕ.

Изви се тъменъ дъждоносенъ облакъ надъ гора — азъ отседнахъ коня си подъ кръстата бука да почина до като дъжда прѣстане.

Поржката ми не бѣше отъ бързитѣ, та легнахъ да си отдѣхна

Когато дъждътъ зарѣми лека ме дрѣмка обори.

Войникътъ и кога дрѣме пакъ чува: дъждътъ ромоли по листе и по папрати, разперели грани като крила околорѣстъ, а конътъ ми захрупалъ крѣхката трѣва край мене, бърза по-скоро да се напасе.

Азъ лежа на топлата трѣва подъ бука; слушамъ ромона на тихия вечеренъ дъждъ, измѣреното хрупане на коня, тихото дихание на зажднѣлата гора; поемамъ разхладения дѣхъ на планината и сладко се въ дрѣмка унисахъ.

Кога се е здрачило — несѣтихъ.

И кога се надигнахъ да видя на кждѣ се е коня ми отдѣлилъ далечъ на срѣщния хѣлмъ зѣрнахъ накладенъ голѣмъ огънь. Около него се открояваха тъмнитѣ сѣнки на насѣдали около му хора.

Има нѣщо плѣнително въ накладения огънь по-вечерно врѣме. Той напомня за отдихъ на хора, които слѣдъ дневенъ трудъ и лутания сж привили кракъ на покой; на менъ той будѣше спомени за бащино огнище, край което тамъ сега сж се сбрали